

Čís. 11381.

Dal-li exekuční soud po pravoplatnosti rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodané svršky poukaz k vydání výtěžku vymáhajícímu věřiteli, není již příslušný k rozhodnutí o žalobě podle § 258 ex. ř., třebaže jeho poukaz k vydání výtěžku není ještě proveden.

(Rozh. ze dne 5. února 1932, R II 399/31.)

Žaloba podle § 258 ex. ř. byla zadána na exekučním soudě v době, kdy rozvrhové usnesení již nabylo právní moci. Soud prvního st. odmítl žalobu pro místní nepřislusnost. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by o žalobě dále jednal a rozhodl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle § 258 ex. ř. jest exekuční soud příslušný k rozhodnutí o žalobě na přednostní uspokojení z dražebního výtěžku za svršky exekučně prodané, a to od započetí exekuce. Sporné jest, zda činnost exekučního soudu v den podání žaloby byla již ukončena, čili nic. Žaloba v souzeném případě byla podána již po pravoplatnosti rozvrhového usnesení, když již exekučním soudem bylo uloženo spořitelně města V., by dražební výtěžek vydala žalovanému, avšak přece ještě dříve, než vydání bylo spořitelnou provedeno, tedy ještě před tím, než výtěžek byl vydán vymáhajícímu věřiteli a jím přijat. První soud míní, že soudním poukazem spořitelně k vydání výtěžku vymáhajícímu věřiteli ukončena byla činnost exekučního soudu, poněvadž prý další postup jest věci spořitelny. Rekursní soud naproti tomu hájí názor, že činnost exekučního soudu není skončena, dokud není rozvrhové usnesení úplně provedeno, dokud nebyl výtěžek vydán vymáhajícímu věřiteli. Tomuto názoru nelze však přisvědčiti, neboť, i když nelze vyloučiti možnost, že snad nebude proveden příkaz, by byl dražební výtěžek vydán, a že mohou nastati případy, že se bude museti soud i později znovu zabývati s vydáním dražebního výtěžku, jakž má na zřeteli rozh. 9374 sb. n. s., nelze s takovými mimořádnými případy počítati, any nemohou přijíti v úvahu, ano jde o zásadní řešení otázky, kdy končí mobilární exekuce a tím i příslusnost soudu podle § 258 ex. ř. Nelze zajisté připustiti, by se výkon exekuce protahoval do neurčita a by působnost vyjímečné normy § 258 ex. ř. stanovící příslusnost exekučního soudu, byla rozšiřována nad potřebu. Bylo proto přisvědčiti právnímu názoru prvního soudu a obnoviti jeho usnesení.

Čís. 11382.

Nebyla-li v době rozsudku prvního soudu dosud sjednána dohoda o likvidaci právních poměrů spořitelny města Těšína, a spořitelna se

domáhala zaplacení v československých korunách, kdežto zástavní právo pro zažalovanou pohledávku bylo vtěleno podle dlužní listiny z roku 1908, nebylo přípustné za účinnosti čl. 40 smlouvy s republikou Polskou ze dne 23. dubna 1925, čís. 56 sb. z. a n., a závěrečného protokolu k její části V., by soudy rozhodovaly o zažalované pohledávce, zda Těšínské spořitelně přísluší, zda jí přísluší tak, jak jest žádána a zda jest likvidní.

(Rozh. ze dne 5. února 1932, Rv II 538/30.)

Žalující Těšínská spořitelna domáhala se na žalovaných, by jí zaplatili v československých korunách pohledávku, jež byla vtělena na nemovitosti žalovaných na základě dlužní listiny ze dne 12. února 1908. O b a n i ž š í s o u d y žalobu pro tentokráte zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil k dovolání žalobkyně rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením z úřadu jako zmatečné a žalobu odmítl.

D ů v o d y:

Podle závěrečného protokolu k části V. smlouvy mezi republikou Československou a republikou Polskou o otázkách právních a finančních čís. 56 z roku 1926 sb. z. a n. má býti zjištěn stav aktiv a pasiv žalující spořitelny města Těšína zvláštní smíšenou komisí československo-polskou, by byl tak připraven základ pro dohodu o likvidaci právních poměrů této spořitelny ve smyslu článku 40 smlouvy. Ježto závěrečný protokol byl prohlášen za podstatnou součást smlouvy čís. 56/1926, týká se vyhrazená zvláštní dohoda (čl. 40 smlouvy) o likvidaci právních poměrů žalující spořitelny též jejích dlužníků a zažalovaná pohledávka jest nepochybně též částí aktiv žalobkyně. Ježto v době rozsudku prvního soudu nebyla ještě dohoda o likvidaci právních poměrů žalující spořitelny sjednána a žalující spořitelna se domáhá zaplacení v československých korunách, kdežto zástavní právo jest vtěleno — jak žalobkyně sama udává — podle dlužní listiny ze dne 12. února 1908, nebylo přípustné za účinnosti článku 40 smlouvy a závěrečného protokolu k její části V., by soudy rozhodovaly o žalobní pohledávce, zda žalobkyni přísluší, zda jí přísluší tak, jak jest žádána, a zda jest likvidní, nýbrž měl žalobu již první soud pro nepřípustnost pořadu práva odmítnouti. Napadený rozsudek, rozsudek prvního soudu i s předchozím řízením jsou tedy zmatečné podle § 477 čís. 6 c. ř. s. a, ježto k nepřípustnosti pořadu práva jest hleděti z úřadu v každém období sporu (§ 240 třetí odstavec c. s. ř.), bylo je dovolacím soudem z úřadu zrušiti a žalobu odmítnouti (§ 42 druhý odstavec j. n., srov. také sb. n. s. čís. 9878 a neuveřejněné rozhodnutí č. j. R II 270/30, která se týkají téže spořitelny.)

Čís. 11383.

Bylo-li manželství rozvedeno od stolu a lože, nelze napotomní žalobě jednoho z manželů o rozvod manželství čeliti námitkou věci roz-